

„Ето ви добра *квартира*, широка и суха. Тука вие ще бждите винаги сити. Отвѣнъ въ жгъла е прогнило вече, а въ този жгълъ слугинитѣ смитатъ боклука и оставятъ лихеня съ помията. Всѣко кокалче, всѣко кѣсче отъ храната ще бжде ваше. Живѣйте си, не му мислете и отъ нищо се не бойте. Ако ли пъкъ нѣкакъ котката ви подуши, ето въ коя дупка ще се намѣкните, Прѣзъ нея лесно вие ще мините, и котката не ще може да ви напакости.

II.

Заживѣли двѣтѣ мишлета въ новото си мѣсто. Всичко имъ било добро тука. Въ жгъла до дупката имъ, тѣхната храна била винаги готова. оставало само да я пробиратъ. А щомъ настѣпѣла нощта и всичко заспивало, въ избата човѣкъ не влизалъ. Тогавъ мишките хопъ! въ лихеня. Тукъ тѣ се наядали до пукване.

Въ тази изба живѣялъ и единъ едѣръ котаракъ. Слушали мишките, какъ той ходѣлъ по дѣскитѣ на пода: тупъ! тупъ! Или пъкъ замяуквалъ: „Мяу, мяууу! . . .“ Нѣкога замѣркавалъ отъ радостъ: „Мъррръ, мъррръ!“ Често пѣти съскалъ на кучето: „Пффъ, пффъ!“

Слушали го мишките, ала не се плашели отъ него: знаели тѣ, че само муцунката си да подаде подъ пода и хайде въ дупчицата—послѣ иди ги стигай.

Тѣзи мишки имали различни *характери*. Едната била много трудолюбива, работна, грижлива. За всичко тя била чевръста и замислена: почиствала, нареждала гнѣздото, воювала съ другитѣ мишки и уреждала всичкитѣ си миши работи.

Другата била мързелива, безгрижна, Тя все